

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΣΧΟΛΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Μπορούμε να περιμένουμε πολλά από τα κορίτσια που θα βγούν σε λίγο στην κοινωνία. Αυτό σκεφθήκαμε έπειτα από τη σχολική γιορτή που δόσανε στον Πειραιά την ημέρα των Τριών Ίεραρχών οι μαθήτριες της Δ' τάξεως του Γυμνασίου. Βέβαια δε θα μιλούσαμε για αυτή τη γιορτή αν είχε τη συνηθισμένη μορφή που έχουν πάντα οι σχολικές γιορτές, έτοιμασμένες από το προσωπικό το δασκαλικό και όπου τα παιδιά είναι μόνο όργανα.

Έδω την πρωτοβουλία την είχαν τα ίδια τα κορίτσια και το πρόγραμμα απ άκρη σ'άκρη — έμπνευση κι εκτέλεση — ήταν δικό τους. Έξω από τους ύμνους τους καθιερωμένους, — των Τριών Ίεραρχών, της Δημοκρατίας και του Έθνικου — άλλα όλα ήταν σύνθεση των παιδιών. Μια μαθήτρια έβγαλε το λόγο τον πανηγυρικό της ημέρας, μια άλλη μίλησε για το φεμινιστικό αγώνα, εκθέτοντας τη δράση της γυναίκας ως σήμερα και προτρέποντας τις συντρόφισές της να βγούνε στην πάλη της ζωής έφωδιασμένες με τα γερά όπλα της αληθινής μόρφωσης, παύοντας να ναι κοινές και ύποδουλες στον άντρα. Μια τρίτη είχε συνθέσει μια χαριτωμένη δίπρακτη κωμωδία, με θέμα παρμένο από τη σχολική τους ζωή. Και συγγραφείς δόκιμοι θα ζηλεύανε την επιτυχία της σύνθεσης αυτού του μικρού θεατρικού παιχνιδιού με το γοργό του διάλογο, με τις κωμικές του σκηνές, με τη ζωηρή του εξέλιξη. Δύο απαγγελίες, τραγούδια και ένας ρυθμικός χορός βυζαντινός συμπλήρωναν το πρόγραμμα της γιορτής. Και μόνο να έβλεπε κανείς τα χαρωπά πρόσωπα αυτών των κοριτσιών, τα μάτια που λαμπερά καθρέφτιζαν την ώμορφη νεανική τους ψυχή, ένιωθε μιαν έμπιστοσύνη μεγάλη για τη μελλοντική τους δράση στον αγώνα της ζωής.

Εύχόμεθα αυτή να μην είναι ένα μοναδικό φαινόμενο στη μαθητική γυναικεία νεολαία και να έχουν κι άλλα κορίτσια, και στις πιο μακρινές γωνιές της Έλληνικής γης, την ίδια αυτοπεποίθηση. Γιατί μοναχά όταν βγαίνουν γερά, ψυχές στον αγώνα της ζωής, κι όχι κοινές και διάφοιες άτροφικές, θα προκόψει η έλληνική φυλή και θα αναστηλωθεί το κοινωνικό μας οικοδόμημα που είναι έτοιμο να γκρεμιστεί από μās τις ίδιες.

— Από την ομιλία της μαθήτριας Χ. Ξάνθη για το φεμινισμό δημοσιεύουμε τον επίλογο, που για ένα κοριτσάκι 14 χρόνων μās κάνει ξεχωριστή έντύπωση και μās δίνει μεγάλες ελπίδες:

«Γυναίκες βάλτε καλά στο νοῦ σας πώς δεν σās λογαριάζουν για ανθρώπους κι έτσι, αν εισθε έλληνικοί άνθρωποι με φιλότιμο και συναίσθηση της ύπαρξής

και του προορισμού σας, θα ζητήσετε το δικίο σας, την ισότητά σας με τον άντρα.

Γιατί τάχα τον ίδιο αέρα δεν αναπνέετε, στην ίδια γη δεν είστε; ή ίδια δημιουργική δύναμη δεν έκαμε και τους δυό; γιατί τάχα να μην έχετε σεις δικαιώματα όπως κάθε άνθρωπος στη ζωή; γιατί αυτή η άδικία; Ύστερα γιατί έσεϊς να μην εργάζεσθε, έλαφρώνοντας λίγο το βάρος του πατέρα, των αδελφών σας, που είναι ύποχ. εωμένοι να δουλεύουν αιώνια για σās; γιατί αυτός να βισανίζεται από το πρωί ως το βράδυ ή στο γραφείο του δουλεύοντας με το μυαλό ή στο εργοστάσιο με τα χέρια, και σεις να κάθεσθε ψύχραιμες μες τα ζεστά σαλόνια, παίζοντας με ραμιά άσκοπη δουλειά.

Η λογική γυναίκα, που πραγματικά ποθει την έλευθερία και την ευτυχία της, σκέπτεται και λογαριάζει όλα αυτά, ξαίρει πώς τότε μόνο μια οικογένεια προσοδεύει, ένα κράτος ακμάζει ή ένας πολιτισμός τελειοποιείται, όταν υπάρχει μια άμιλλα μεταξύ όλων των ατόμων. Ναι, η δουλειά είναι εκείνη που θα σās δώσει την ισότητα τη δικαιοσύνη, θα σās ανιψώσει και θα σās εξιθροπίσει.

Κορίτσια σε λίγο φεύγουμε από το γυμνάσιο και θα μποῦμε στη δολερή κοινωνία, προσέξτε οι ιδέες μας να είναι τέτιες που άγκαλιασμένες όλες με τα ίδια φρονήματα, τους ίδιους πόθους, να πολεμήσουμε εκείνους που μās περιφρονοῦν. Ο αγώνας μας, άπολυτρωτικός πάντα, θα μās δώσει την έλευθερία μας, την ισότητά μας με τον άντρα. Άς μην άπογοητευόμαστε από τις κοινωνικές προλήψεις πώς η γυναίκα είναι άνικανη. Άς άντιστεκόμαστε στα έπιχειρήματα τάχα πώς με την ισότητα της γυναίκας θα γκρεμίσαμε την παλιή Έλληνική οικογένεια, το παλιό Έλληνικό σπίτι. Μά μεις βέβαια δεν θα ζητήσαμε αυτό, κάθε άλλο. Το αίτημά μας, είναι στηριγμένο πάντα στην ηθική και στη φιλανθρωπία. Θα κάμουμε ώστε το σπίτι αυτό να άνοίξει διάπλατα τις πόρτες του και να δεχθεί το άγνό φως της ημέρας και το δροσερό αέρι. Άκόμα άς προσπαθήσουμε να διαψεύσουμε τις ιδέες των όντιφεμινιστών για μερικά έλαττώματα της γυναίκας, σαν το ψέμμα την ύποκρισία λόγου χάριν, τονίζοντας πώς αυτοί είναι οι αίτιοι.

Και τότε πια άς είμαστε βέβαιες πώς θα φθάσουμε στην προορισμένη για μās από τη φύση θέση, που μόνο με τη μόρφωση και την εργασία θα πετύχομε. Η ιδέα της εργαζόμενης γυναίκας άς έμπει βαθιά μες το μυαλό μας, αυτή που εξευγενίζει, που εξανθρωπίζει, που άσφαλώς θα μās φέρει σε μια πραγματικά άφάνταστη ευτυχία».